

Nina Bouraoui

Esriptora

Va créixer entre Algèria i França i va passar l'adolescència a Suïssa i als Emirats Àrabs, un periple que es reflecteix sovint en les seves novel·les, on reflexiona sobre la identitat i la infància. A 'Ostatges' (Les Hores / Seix Barral) explica la rebel·lió d'una mare divorciada, treballadora modèlica, que aguanta i obeeix fins que ja no pot més

“El món sempre estarà malalt mentre hi hagi violència contra les dones”

◆◆◆◆◆ Silvia Marimon

La Sylvie és una dona divorciada de 53 anys, mare de dos fills, que treballa en una empresa. El llibre relata la seva història, però sobretot parla de la condició de la dona. ¿Les dones estan condemnades a patir? Espero que no, però ser dona predispone a la fragilitat i a la violència. No estic dient que els homes no puguin patir violència, però la persecució és més acusada en el cas de les dones, el seu cos està objectivitzat, és ostatge del que representa, del desig dels altres. I una dona que treballa va amb el seu cos i la seva sexualitat a la feina. Són preses. El món sempre estarà malalt mentre hi hagi violència contra les dones. Mentre se les persegueixi, totes les minories seran perseguides.

En algun moment de la novel·la la Sylvie diu que la por a la violació és la que agermana les dones. ¿Les dones són comunitat? Com es poden alliberar d'aquesta por?

A qualsevol dona li agradaria passejar a la nit, anar amb tren o viatjar sola sense por de ser agredida. He passat la infantesa a Algèria, un país molt masclista, amb molta violència, tot i que també té una poesia fascinant. La brutalitat estava generalitzada, era a fora i a dins de casa, perquè quan la violència t'envolta, l'acabes arrossegant a casa. Després de la independència d'Algèria, quan tots els francesos marxaven cap a França, la meva mare va anar a Algèria. Era rossa i tenia els ulls blaus i jo la vaig veure tornar a casa ferida i amb la roba esquinçada. La pròxima revolució femenina i feminista és la de les dones solidàries. Una dona no pot deslliurar-se de la vio-

lència que ha patit aplicant violència sobre la seva pròpia persona. La via per alliberar-nos és la paraula, l'educació, l'amistat dels homes i la seva dolçor, perquè tenim germans d'armes que s'han de sumar a nosaltres i la nostra fortalesa.

La fortalesa pot ser una trampa. La Sylvie diu que les dones són fortes perquè aguanten. ¿La fortalesa és resistència o hauríem de canviar el missatge?

No hauríem d'entomar tot el que ens cau ni les dones haurien d'estar tancades en el silenci de la submissió. Sylvie Meyer és potser de la generació del nostre temps i al nostre temps hi ha una cosa arcaica, no ho hauríem d'acceptar ni estar acostumades al patiment i a la violència. No és normal que el missatge sigui que el cos és un territori de patiment i crueltat. Hauríem de trencar la cadena.

Quina és la fortalesa de les dones? La Sylvie opta per la violència.

Nosaltres som raonables, la Sylvie no. La revolució no es basa només en la dolçor, sinó que també hi ha d'haver una mica de violència, però en les paraules, no en els gestos o en la força. La Sylvie és ostatge d'ella mateixa, dels seus traumes i de l'agressió que va patir d'adolescent. Hi ha un moment que es rebel·la perquè ja no està disposada a obeir un cap que li demana que traïxi els altres treballadors.

La Sylvie és víctima de l'abús, però també del món laboral. Està doblement oprimida, com a dona i com a treballadora.

Sí, i tant. És un llibre que denuncia la violència a la feina, no només en-

“
LES DONES
NO
HAURÍEM
D'ESTAR
TANCADES
EN EL
SILENCI
DE LA
SUBMISSIÓ
”

PATRICE NORMAND

vers les dones. El nostre context econòmic és cada vegada més amenaçador. El llibre va ser escrit originalment com a obra de teatre, el 2014, i denuncia les condicions, les pressions, la violència sobre l'estat d'ànim dels treballadors, aquesta economia que esclafa les petites obreres. La misèria econòmica i la violència al món també té impacte en les relacions de parella, en la família i en la intimitat.

En aquest món tan oprimat i angosant diu que la llibertat és l'amor. Soc idealista i optimista i crec en la revolució amorosa, en la benevolència i en l'amabilitat. Hem viscut un any molt estrany, el virus ens ha replegat i crec que hem tingut temps per a la introspecció i per ser més conscients de la necessitat de l'altre.

La dona és dona si desitja, diu al llibre. La Sylvie s'ha oblidat del desig. ¿Crec que en aquest món d'angoixes i d'opressió ens oblidem del desig? Sí, i tant. El desig, els somnis i els ideals s'han perdut pel camí. La individualitat és la base de la nostra ci-

vilització, i el desig de l'altre no com a objecte sexual, sinó com a objecte d'amor. El desig de fraternitat, de conèixer l'altre, s'ha esvaït.

En un altre moment diu que l'home és més lliure a l'hora d'abandonar la llar perquè no té la vinculació carnal que tenen les dones amb els fills. No voldria generalitzar, però la Sylvie ho planteja així. Són les mares les que eduquen els fills, però potser això està canviant. En la meua generació, les mares estan més vinculades als fills que els pares.

Vostè acostuma a escriure en primera persona. Ho ha fet en aquest llibre i en molts anteriors. ¿S'identifica amb la Sylvie?

La Sylvie s'allibera a la presó i jo sento una llibertat absoluta quan soc a la presó dels meus llibres. Crec que els meus llibres em trien, soc més filla que mare dels meus llibres. La literatura potencia la imaginació, obre un món, i la Sylvie Meyer té algunes de les meves obsessions i de les meves pròpies violències. ◆◆